

Сім чудес Кореччини

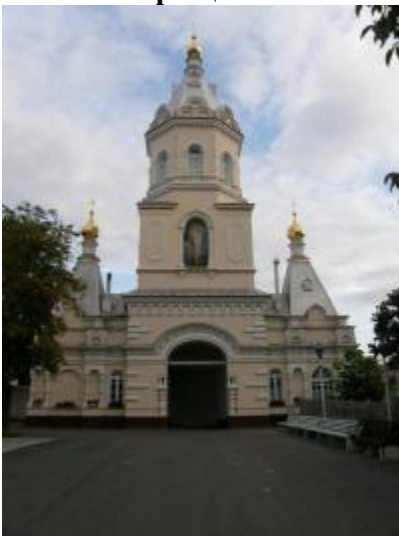
1. Корецький замок

Князь Острозький у XV ст. спорудив дерев'яний замок, а волинський воєвода Богуш Корецький у першій половині XVI ст. укріпив його мурами. Регулярний, бастионної системи замок із боку материка був оточений глибоким ровом, через який вів до фортеці підйомний міст.

У XVII-XVIII ст. замок суттєво перебудовували. Останню, найбільшу перебудову здійснили у 1780-ті рр. князі Чарторийські, в результаті чого замок був пристосований під княжий палац із модним на той час бароковим декором. Саме з того часу дійшли до нас залишки зовнішніх цегляних стін і чудовий арковий кам'яний міст. Частково збереглися й підземелля — обов'язкова багатфункціональна частина середньовічного замку. У 1832 році корецький замок спіткала пожежа, і відтоді його більше не відбудовували.

2. Свято-Троїцький монастир

Монастир у Корці був заснований близько 1571 року князем Богушем Корецьким як Воскресенський. Був двічі руйнований. Відновлений як францисканський кляштор у 1620-33 рр. княжною Софією Корецькою (у чернецтві Серафимою, від 1580 — ігуменя монастиря) коштом її племінника князя Самуїла Корецького на честь Святої Трійці.

У 1752-65 рр. монастирем володіли уніати. Православні інокіни разом з ігуменею Анною були виселені з монастиря. Після 42 років перебування на приватних помешканнях монахині звернулись до єпископа Мінського Віктора (Садковського), і указом імператриці Катерини II від 12 квітня 1795 року монастир було знову відкрито як православний.

Вдруге монастир згорів під час варшавського повстання 1831 року. Його відбудували 1864 року. Вівтар і центральну частину храму розписали майстри Почаївської іконописної майстерні.

21 вересня 1880 року обитель було освячено як Свято-Троїцький жіночий монастир. Після того сюди переселено черниць із Свято-Воскресенського монастиря, а там організовано притулок для дівчат.

За радянської влади монастир був одним із дев'яти українських монастирів, що лишився незакритим. Від 1984 року Свято-Троїцький жіночий монастир у Корці — ставропігійний,

тобто підлягає безпосередньо патріархові Московському.

3. Домініканський костел

Домініканський костел у Невіркові зведений 1807 року стараннями Яна Стецького. Про цей факт свідчить напис польською мовою над сандриком головного входу, дотепер ще непогано збережений, "З дарів твоїх, боже, жертвує тобі Ян Стецький, 1807".

Костел будувався на місці старого дерев'яного храму при домініканському монастирі, заснованому тут наприкінці XVII століття. У 1832 році після ліквідації монастиря храм було перетворено на фару (приходський костел).

І в загальних архітектурних рисах, і в деталюванні будівля явно вирізняється класицистичними рисами. Перед головним фасадом зроблено високий чотириколонний портик з незвичайно гострим трикутним фронтоном. Композиція бічних (північного і південного) фасадів також симетрична. що, мабуть, було вираженням суто стилістичними міркуваннями суворості та врівноваженості.

Центральна нава вища та ширша за бічні та включає зі сходу вбудовані хори на 4 колонках, а з заходу — вівтарний простір, обмежений з боків двома колонами коринфського ордену.

4. Костел святого Антонія ордену піарів

Перший храм на цьому місці (с. Великі Межиричі) був збудований у XVI столітті князем Костянтином Острозьким. Це був невеликий дерев'яний костел, який згорів у 1601 році. Побудований у 1702-1725 роках коштом тодішнього володаря села Єжи-Домініка Любомирського, старости краківського. Будівництво тривало у 1702-1723 роках. Вибудований в індивідуальному стилі Ленартовича з грою різновеликих об'ємів, кожний з яких має свій, бароковий за характером фронтон.

Костел кам'яний, зального типу з хорами, де колись був орган. Західний фасад у стриманих формах бароко з тонкими пілястрами і двома бічними вежами зі сходинок нагору. Вежі мають ніші для скульптур у 2 яруси. Тепер покинутий, стоїть пустою та потребує реставрації, ніяк не використовується.

Одночасно за кошти Любомирських спорудили і колегіум. Його будівлі розташовувалися поруч із костелом. Спочатку тут навчалася 18 учнів, однак вже у 1784 році їх кількість зросла до 250. Ректорами колегіуму були відомі люди.

5. Палац Стецьких

Розміщений у північній частині села Великі Межиричі. Побудований у 1789-1793 роках. Архітектор — Доменіко Мерлїні. За переказами, садибу Ян Стецький отримав, вигравши в карти у 1773 році. Колись на її місці була невелика фортеця. Руїни фортеці розібрали, використавши залишки як будівельний матеріал.

Палац побудований за типовою схемою пізнього класицизму: центральний об'єм, заокруглені галереї, кінцеві павільйони на два поверхи. Галереї і павільйони обмежують парадний двір (курдонер). Фасад прикрашають бічні ризаліти і чотириколонний портик з трикутним фронтоном. Садовий фасад прикрашає спрощений портик на шість колон і балкон. За палацом був перший на Волині ботанічний сад. Дивом збережений (як і інтер'єри), використовується як дитячий інтернат. Потребує ремонту. За палацом залишки пейзажного парку. Раніше біля палацу знаходилася невелика штучна водойма, де розводили форель.

6. Церква святого Іллі

Стоїть на кладовищі села Новий Корець. Побудова датується 1595 роком. Дерев'яна, належить до архаїчного типу двозрубного храму. Раніше дах був зроблений з гонту, а тепер покритий жерстю. У ХІХ ст. були здійснені деякі прибудови.

7. Могила коханої Пушкіна

У стінах Свято-Троїцького монастиря зберігається історія й таємниця життя його покровительки — Ганни Оленіної-Андро. Ця надзвичайно приваблива жінка, якою захоплювалися чоловіки, своєю юністю й красою полонила молодого Олександра Пушкіна. Видатний російський поет під впливом почуттів і пристрасті до красуні написав значну кількість своїх поетичних творів. У 1829 року О.С.Пушкін попросив руки Ганни, але дістав від її матері рішучу відмову. Після смерті Пушкіна, на 32-му році життя, Ганна Олексіївна

вийшла заміж за офіцера Лейб-гвардії гусарського полку Ф.А. Андро.

1844 року Г.О.Андро разом із чоловіком переїздить до Варшави, де впродовж 14 років він був Президентом Польщі. У 1885 році, після смерті чоловіка, Ганна Олексіївна переїздить до села Середня Деражня Новоград-Волинського повіту Волинської губернії, в маєток своєї молодшої дочки графині Уварової. Згодом вона прийняла постриг у Корецькому Свято-Троїцькому жіночому монастирі.

<http://ogo.ua/rivnenschina/vidkruy/korechuna>